

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Poesis Sacra Sive Vitae, Mortis, Et Resurrectionis
Salvatoris Nostri Jesu Christi Historia**

Hermanni, Joachim Heinrich von

Hildesii, 1743

VD18 10904743

1mò. Transfiguratio Christi in monte Thabor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68828)

Contrivisse caput Christum, mons Golgotha Mundo
 Testis adest; Crux alma sacro madefacta cruore
 Comprobat; & sanctum quæ Christi corpus adornant,
 Quinque cicatrices, Domino redeunte, docebunt.
 Ringere magne draco; pulso te Principe, servum
 Christus adoptavit: submisso vertice noxas
 Deprecor à Domino, jurans, me nolle deinceps
 Auscultare tibi; sed quod, Baptismatis undâ
 Ablutus, Superis Patrini voce sponondi,
 Illasâ servare fide: denuncio bellum,
 Hostis inique, tibi; submittet robora Jesus.

POESEOS SACRÆ

PARS TERTIA,

INQUA POEMATE ASCETICO
 REPRÆSENTATUR

1 ^{mo} . Transfiguratio Christi in monte Thabor.	6 ^{to} Colloquium cum Nicodemo.
2 ^{do} . Christi colloquium cum Samaritana.	7 ^{mo} Parabola agricolæ seminantis.
3 ^{to} Decollatio S. Joannis Baptistæ.	8 ^{vo} Petitio matris filiorum Zebedæi.
4 ^{to} Descriptio ultimi Judicii à Christo proposita.	9 ^{no} . Ultima Christi per M. Magdalenam facta unctio.
5 ^{to} Historia de divite epulone, & paupere Lazaro.	10 ^{mo} Institutio Ss. Altaris Sacramenti.

POESEOS SACRÆ ET PARTIS TERTIÆ
 INDUCTIO PRIMA.

S. MATTHÆUS. CAP. 17.

Et post dies sex assumpsit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem ejus, & duxit illos in montem excelsum seorsum: & transfiguratus est ante eos. Et resplenduit facies ejus sicut Sol; vestimenta autem ejus facta sunt alba

alba sicut nix. Et ecce apparuerunt illis Moyses & Elias
eo loquentes &c.

SYNOPSIS.

Dominus & Salvator noster Jesus Christus in monte Thabor
Moysæ & Elia visitatus, aspicientibus tribus Discipulis
Petro, Jacobo, & Joanne, transfiguratur; & ex
monte descendens, oblatum sibi adolescentem à furioso Dæmone
ad instantiam afflictæ patris, miraculosè liberat. &c.

Ardus excelsus mons surgens vertice Thabor
Non scopulis horrens, sed campi cinctus
Undique planitie, Galilæos occupat agros.
Hunc ascendebat Jesus; comitesque fideles
Matt. 17. Simon Petrus erat, Zebedaiadæque, Jacobus
Joannésque simul, fratres, quos Christus amabat
Arcanisque suis testes cupiebat adesse.
Salvator tanti præcelsa cacumina montis
(Ex quo, nî dubium præstringant nubila visus
Multarum possunt ditionum regna videri)
Eminus, cupidis stellata palatia votis
Suspicit, & genibus positus in cespite, Patrem
Aggreditur precibus; penetrant suspiria nubem
Inclinansque caput, Divini plenus amoris
Respectu, commendat opus, quod dramate mactat
Humani generis causâ complere parabat.
Lingua negat sonitum, titubâtq; , nec amplius
Inveniunt voces, quibus hæc devotio dignos
In versus coëat: comites subeunte sopore
In dubium vertunt paulatim lumina somnum
Sed lux ampla Dei, quâ collucebat aprici
Montis apex, oculis excussit tædia: fulgor
Insolitus triadem comitum, quo, nescio, cæcæ
Prostravit: siquidem facies speciosa Magistræ
Instar Solis, erat radiorum lumine plena,
Intactamque nivem vestes candore præibant.

Hoc viso fulgore , novi datur ansa pavoris,
 Quando vident, inter veterum duo lumina Vatum
 Eliam Mosémque , suum radiare Magistrum.
 Os utriusque viri visu venerabile ; purâ
 Fronis nive candidior ; radiantes luce coruscâ
 Ardebant oculi , promissâque barba decorè
 In pectus niveis fluitabat candida cirris.
 Candida vestis erat , fulvo circumdata limbo,
 Quam succingebat speciosis fibula bullis.
 Mysticus ore sonus , sermo gratissimus , altos
 Spirabat sensus , & concernentia Christi
 Martyrium. Simon Petrus tunc fronte levatâ
 Hæc interpellans jucundis seria verbis,
 (Ignorabat enim, quidnam loqueretur, amœnæ
 Fonte voluptatis nimio velut ebrius) inquit:
 Hic residere bonum ! tria convenientia celsæ
 Imponamus huic rupi tentoria : primum
 Christe tibi dabimus, Mosi concede secundum,
 Eliæ reliquum. Sed enim vehemente stupore
 Enthous, has Petrus vix protulit ore loquelas
 De Cælo submissa venit pulcherrima nubes,
 Circumplexa novo quodam candore Magistrum
 Eliam, Mosemque simul, retrahitque gradatim
 A solito Mundi commercia Cœlica sensu.
 Lux peramœna quidem , sed scintillante nitore
 Præstringit visûs aciem, facundâque tali
 Alloquitur sonitu Petrum , Petri que sodales:
 Filius hic meus est, quem summo cordis amore
 Prosequor ; hunc statuo pro directore salutis,
 Quem vos , & gentes omnes audire tenentur,
 Post sonitum Divæ vocis , quam lucida nubes
 Edidit , occulto celeberrima visio raptu
 Annihilata , refert Mosem per opaca silentis

Ostia telluris, Patribûsque redonat avitis,
 Eliámque suo Paradisi reddit Enocho
 Cultori socio. Quo factò apparuit unus
 Discipulis ternis Dominus Salvator, eisque
 Mandat, ut excusso surgant terrore; nec
 Hæc ostensa sibi Cœli secreta revelent,
 Donec ab Inferno devictâ morte resurgat.
 Quis dubitare potest, veteres sub carcere
 Exultâsse Patres, Legislatore reverso,
 Et referente, suis oculis vidisse benigni
 Ora Redemptoris? concivem redditus hoc
 Elias recreavit Enoch, dum mystica sacri
 Colloquii monumenta suo patefecit amico.
 Vos quoque Discipuli, quorum fors æmula
 Quàm fortunatè Superùm magnalia vestro
 Spectâstis visu, propriisque oracula Cœli
 Auribus hausistis! Divinam vivere jussi
 Ad Salvatoris normam: non amplius errant
 Qui sic instructi, Cœlo ductore reguntur,
 Vivite felices! Paradisi carpite fructus,
 Nectareos Superùm lati gustate liquores,
 Nôsq̃ue patrocínio vestro relevate misellos.
 Sub Solis reditum, dum prima cacumina celsi
 Montis inauraret rutilo Pallantias igne,
 Cum sociis Dominus, veteri statione relicta
 Culmina deseruit, sacro pro more clientes
 Ædificaturus verbis. Radice sub ima
 Montis ubi moles in planos desinit agros,
 Occurrit reduci numerosa frequentia plebis,
 Ex mediâ populi turbâ vir plenus amarâ
 Anxietate refert: Me fors recreaverat almo
 Conjugii fructu, prolem mihi sæpe rogatam
 Unigenam tribuendo marem; sed plenus am

Fletibus adjungo, spem depopulatur Erinnyss!
 Quippe bono juveni Dæmon furiosus inhærens ^{Matt.}
 Hunc premit, & cruciat, tantâq; tyrannide sævit, ^{17.}
 Ut spectatores pulsi terrore recedant.
 Discipulisque tuis hoc implacabile monstrum
 Sapius illufit; cassoque labore, superbi
 Irruit in puerum duplicata ferocia monstri:
 Hinc vir magne Dei, Te flexo poplite pronus
 Invoco, Te veneror, Te votis mille fatigo;
 Afflicti miserere patris, miserere puelli,
 Et desperatam miseris impende salutem.
 Salvator, flecti facilis, producere mandat
 Obsessum juvenem: veniens quasi fulmine tactus
 Sternebatur humi, furisq; agitated atrocem,
 Instar ringentis tauri, dabat ore boatum,
 Spumabat labiis, dentes stridore sonabant;
 Crura rotabantur, colubrôque simillima, miris
 Conglomerata modis terrebant membra catervam.
 Aspiciens Dominus petulantes Dæmonis ætus,
 Dic, ait ad pueri genitorem, forsan ab annis
 Pluribus hoc fato fuit exagitatus? Ab ipsis,
 Respondet, cunis: nam sapius hoste maligno
 Instigante dedit puerilia pectora flammis;
 Sapius (ah! cogor veterem renovare dolorem)
 Si fortasse sui custodis cura remisit,
 In Mare præcipitem se pufio turbidus egit.
 Suppliciter, Vir magne Dei, Te deprecor, adsis
 Auxilio miseris; & nobis, obsecro, præsta,
 Si quid opis præstare potes. Respondet Iesus:
 Cuncta valet generosa fides, si credere possis.
 Credo, reponebat lacrymis vir mæstus obortis;
 Fortifica robur fidei; disperge furorem
 Dæmonis, & pressis tandem succurre: Redemptor

Increpat audacem colubrum, pellitque feroces
 Ad Phlegethonteos regni pallentis hiatus,
 Ad manes reprobos, ad furvæ stagna paludis,
 Et levat exanimem puerum, sanumque parentem
 Restituit. Populus præsens hæc mira videns
 In mera plaudentes laxabant júbila voces.
 Discipuli tristes, quia cura fefellerat illos,
 Quominus è puero possent expellere monstrum
 Quærebant, quæ sit frustrati causa laboris?
 Defectus fidei, respondet Christus; habent
 Robustam solidamque fidem, transponere montem
 In gremium Pelagi facile est: furiale quod autem
 Dæmonis ejecti spectrum concernit; Averna
 Hoc genus à reliquis differt furialibus umbris
 Non fugit ad nutum, non abjicit arma; sed infestum
 Defenditque locum; donec jejunia, votis
 Et precibus conjuncta, suo discedere victum
 Hospitio cogant. Quòd quosdam dicitis esse,
 Qui virtute mei profligent nominis umbras;
 Non prohibete, licet minimè mea castra sequantur
 Quisquis enim vobis non adversatur, adhæret
 Et quicumque meo virtutem nomine patrat,
 Non poterit nostrum probris traducere nomen.
 Sed reprehendo magis, quòd inanis gloria vestra
 Possideat mentes. Si vultis scire, quis inter
 Vos majore loco, vel nobiliore sedebit?
 Observanda loquor; quòd, qui se deprimunt, alii
 Sede potiturus, mereatur primus haberi.
 Exulet ambitio; non mensurantur honores,
 Quos admittendis ad Cœli Regna parabo,
 Arbitrio Mundi: parat alta superbia lapsum.
 Cùmque Capharnaüm venissent, ecce virum
 Matt 17. Vir vectigalis didrachma exposcit ab illis.

Chr

feroces Christus ait Petro: quidnam tibi Petre videtur,
 us, Ex quibus extorquent Reges censum atque tri-
 ludis, Civibus ex propriis? an veriùs ex alienis? (buta?
 e pare Ex alienigenis, respondet Petrus; at illi
 vidend Christus ait: Verùm nè scandala demus eisdem,
 ces. Ad Mare festinus pergas; & protinùs hamo
 illos, Subter aquas misso, piscis capiendus in ore
 onstrum Ex mediis portabit aquis pelagóque staterem,
 oris? Huncque Receptori confestim solvere mando.
 benti Exequitur mandata Petrus: vix miserat hamum
 e mont In vada, fluctivagum subtraxit ab Æquore piscem,
 od aut Qui modò pollicitum gestabat in ore staterem.
 vernu Sic Dominus, totum qui voce creaverat Orbem,
 umbris Consentit propriis vectigal solvere fervis,
 ed inf Et simul injustis parendo legibus ultrò,
 otis More peregrinæ gentis didrachma pependit;
 ictum Perspicuo nobis exemplo dogma relinquens,
 is esse Vincere cedendo, pacémque parare minora
 ras; Damna remittendo, generosi pectoris esse.
 quantu O mansuetudo, virtus propriissima magnis
 dharet Mentibus, & Superùm sociata potentibus armis!
 atrat, Tu peccatoris frugem reditúmque benignâ
 omen. Expectare morâ gestis, retinésque rigorem
 vestra Justitiæ, ne læsa vibret sua fulmina. Magne
 nter Cælorum Princeps! quoties tua jussa protervo
 ? Ausu neglexi! quoties tibi bella nefandis
 nit, al Moribus indixi? quoties tua dona retrufi?
 . Me tamen audacem, compluráque probra patran-
 es, Non contrivisti: nullo clementia fine (tem
 . Circumscripta! tibi millenas defero grates,
 m. Ac promitto, dolens malefacta priora, deinceps
 viriti Me fore morigerum monitis, legique fidelem.
 s. Præfixâ mortis da stare viriliter horâ,
 Chr

Angelicum submitte ducem, qui spicula draconum
 Ignea depellat, clypei que reverberet ictu,
 Inque caput nequam sua tela retorqueat hostem.
 Sic defensus eo super ardua quæque viarum
 Tundo caput colubri, Basilisci tergora calcas.
 Sit leo, sitque tigris nostris contraria ceptis.
 Unum grande nihil, magnum producet inanis.

POESEOS SACRÆ ET PARTIS TERTIÆ

INDUCTIO SECUNDA.

S. JOANNES CAP. 4.

Venit mulier de Samariâ haurire aquam. Dicit ei Jesus:
 Da mihi bibere . . . Dicit ei mulier Samaritana:
 modo tu, Judæus cum sis, bibere à me potes, quæ
 mulier Samaritana? Respondit Jesus, & dixit ei: Si
 donum Dei, & quis est, qui tibi dicit: Da mihi bibere,
 tu forsitan petiisses ab eo, & dedisset tibi aquam vivam.

SYNOPSIS.

Dominus & Salvator noster Jesus Christus Samaritanam
 puteum Jacob convertit: docet Sichavenses: sanat ag-
 rantem filium Reguli; & Discipulis Joannis Baptista, ab
 rode in carcerem missi, ad propositam questionem, cum exhibi-
 ne miraculorum, respondet.

Joan. 4. In Samaritano fons est crystallinus agro, (Joan. 4.)
 Quem Patriarcha Jacob quondam fodisse referunt.
 Ex quo, dum Christus transit, muliercula quædam
 Haurit aquas; Dominus, quem nec penitissimum
 Humani secreta latent, ut porrigat haustum
 Illa sibi, potest: mox officiosa, jubentis
 Ocyùs exequitur Domini mandata, trahitque
 Ex puteo gelidas, & Christo porrigit unctas.
 Hoc dabat obsequium monitis salvantibus an-
 Me Solymis reducem, reficis bona foemina potest.
 Non ingratus ero, tibi propinabo salubres
 Æternæ vitæ latices: hic limpidus amnis